

[Poul Nødgaard]

ret, fordi gennemførelse af et så tilbunds-gående arbejde er helt unødvendigt. Og endnu værre er, at jeg ikke tror på, at Socialdemokratiet har tænkt på, hvilke negative konsekvenser dette ville kunne få for vores børn.

Lad mig underbygge det lidt nærmere.

Da jeg var dreng for snart mange, mange år siden i en mindre stationsby oppe i Nordjylland, blev jeg ansat som bydreng på det lokale apotek. Den tid står for mig som noget helt specielt. Jeg lærte at arbejde og samtidig have en pligt over for fremmede mennesker, og jeg fik samtidig en beskedent løn for det.

Det er præcis det samme, som de unge har gjort altid, og som de gør den dag i dag til stor glæde for dem selv og også, fordi de ofte har nogle ønsker, de gerne vil opfylde for de penge, de nu engang tjener ved disse småjob. Jeg kan få det helt dårligt, når jeg ser, hvad Socialdemokratiet vil have undersøgt om børns arbejde, og jeg må sige, som andre ordførere også har sagt, at der er jo undersøgelser til bevidstløshed af disse områder, så det er helt unødvendigt at skrabe endnu flere rapporter sammen til at ligge på en eller anden hyld, og som ingen overhovedet gider læse.

F.eks. lyder det sådan: Er det børn fra dårligt stillede hjem, der arbejder ude? Jamen hvad i alverden betyder det, om det er børn fra rige hjem eller fattige hjem, der arbejder ude? De, der arbejder ude, arbejder ude, fordi de har lyst til det, og også fordi de gerne vil udvikle sig og lære en arbejdsplads at kende og samtidig have nogle penge til rådighed. Børnenes forældre er næsten altid – læg mærke til det! – inddraget i aftalen med arbejdsgiverne om betaling for det arbejde, der udføres.

Hvis alt det, som Socialdemokratiet lægger op til at få undersøgt, gennemføres som beskrevet, frygter jeg virkelig oprigtigt, at de unges beskæftigelsesmuligheder vil blive stærkt reduceret. Og så må jeg regne med, at Socialdemokratiet også til sin tid, hvis det sker, står frem og fortæller, at det er deres forfejlede initiativer, der er skyld i, at arbejdsgiverne ikke længere kan ansætte de unge.

Må jeg sige til Socialdemokratiet: Lad det være børnenes og forældrenes ansvar fortsat at løse disse problemer! Det kan aldrig komme det offentlige ved i den udstrækning, som der her lægges op til, hvor meget børn har lyst til at arbejde. Derfor vil det allerbedste være, at det-

te forslag aldrig kommer længere i systemet, og heri ligger naturligvis, at Fremskridtspartiet ikke under nogen omstændigheder kan støtte, at der skal laves flere ligegyldige, bevidstløse undersøgelser til ingen verdens nytte.

Poul Erik Dyrlund (S):

Allerførst skal jeg takke de partier og – så vidt jeg har forstået – først og fremmest SF og Kristeligt Folkeparti for deres tilslutning til, at vi kan få gennemført den undersøgelse og få nedsat den kommission, som vi fra Socialdemokratiets side foreslår.

Det er jeg overordentlig godt tilfreds med, for vi trænger afgjort til at få en gennemgribende undersøgelse af det store og – jeg vil godt tillade mig at kalde det – grå arbejdsmarked, som hedder børn og unge i fritidsjob. Når jeg tillader mig at bruge et så stærkt ord som det grå arbejdsmarked, er det, fordi stort set alle instanser, der interesserer sig for disse ting, det gælder Arbejdstilsynet, det gælder domstolene, det gælder de faglige organisationer, det gælder erhvervsskoler osv., osv., samstemmende peger på, at der findes uhyggelige problemstillinger forbundet med børns og unges beskæftigelse i fritidsjob.

Egentlig er der ingen grund til at spille ret meget krudt på hr. Poul Nødgaards indlæg, men jeg vil dog alligevel tillade mig at konstatere over for Folketinget, at hr. Poul Nødgaard fra denne talerstol har trukket på skuldrene af den kendsgerning, at 12 unge dør hvert år som følge af, at de har været erhvervsmæssigt beskæftiget. 140 unge mister en legemsdel, 160 unge får anmeldt symptomer på hjerneskader, 1.100 unge pådrager sig knoglebrud, 2.000 unge får anmeldt en arbejdsbetinget lidelse, og 13.000 unge er udsat for en arbejdsulykke. Og så står hr. Poul Nødgaard her og siger fra denne talerstol, at det er der ikke nogen der skal blande sig i; lad nu forældrene og børnene og så ellers arbejdsgiverne selv finde ud af det, for det er det, man når længst ved! Ja, indtil nu viser de tal, som jeg netop har remset op her, og som er en fuldbyrdet kendsgerning, at det kan man altså i hvert fald ikke finde ud af. Det er det, jeg må konstatere.

Jeg har i mine korte bemærkninger kommenteret Venstres og hr. Sønderbys holdning til mit forslag, så det skal jeg ikke bruge ret meget mere tid på.